

σπεύσε κ.τ.τ. κοιν.: Γιούργια πάνω τους και τους φάγαμε! κοιν. Σβρώξετε, γιούργια όλοι, να δοῦμε Πελοπν. (Μάν.) Γιούργια 'σαπάν', γιούργια 'σακάτ', χαλάσανε τὰ παπούτσια τ'ς Θράκ. (Τσακίλ.) 'Ετοῦτος ἐβάσταε τ'φέξ' κι ὁ ἄλλος 'ούργια 'πάνω τ' Λευκ. || Παροιμ.

Γιούργια 'ς τὴ νουνά μας τὴ γαινούργια (ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ εἰς ξένην οἰκίαν χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ) Κωνπλ. || 'Ἀσμ.

'Αιντε γιούργια, παλληκάρια, | ἦρθ' ἡ βάρκα μὲ
τὰ ψάρια
Πελοπν. ('Αρκαδ.)

'Αιντε γιούργια-γιούργια-γιούργια | κ' οὐ χουρὸς
θέλει τραγοῦδια
Θράκ. (Σουφλ.)

γιουργιάρω 'Αθῆν. 'Ιθάκ. 'Ιων. (Βουρλ.) Κρήτ. ('Αρχάν Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Λέσβ. (Πολυχνῖτ.) Μεγίστ. Νάξ. (Τρίποδ.) Πειρ. Σίφν. Σύμ. Χίος (Μαρχαρ. κ.ά.) — Γ. Ξενόπ., Κόσμος, 204 καὶ Θέατρ., Β 148 κ.ά. Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 88 γιουργιάρου Εὐβ. ('Ορ.) Θήρ. Κυδων. Σάμ. (Καρλόβ.) Τῆν. κ.ά. 'ουργιάρω Νάξ. ('Απύρκανθ.) γιουργιέρνω Θήρ. Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. κ.ά.) Ρόδ. κ.ά. γιουργιέρνω Μ. 'Ἀσία (Κυδων.) γιουργάρω Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. κ.ά.) Μεγίστ. Χίος (Ποταμ. κ.ά.) γιουργάρω Χίος γιουργάρου Τῆν. ἀγιουργιάρου Μεγίστ. γιουργέρνω Κρήτ. (Κίσ.)

'Εκ τοῦ οὗσ. γι ο ὑ ρ γ ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ω.

Κάνω γι ο ὑ ρ γ ι α, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι ἐνθ' ἄν.: 'Ε-γιούργιαρ' ἀπάνω του Κρήτ. Γιουργιάρ' ἀπάνω τὸ χταπόδι Τῆν. 'Ηγιουργιάρησε κατ' ἀπάνω μου καὶ μ' ἔρριξε χάμω Σίφν. 'Εγιούργιαρε g' ἔρχεται Σύμ. Οἱ οὐχτροὶ γιουργιάραν (ἐπέπεσαν) Σάμ. (Καρλόβ.) Τὴν ὥρα ποὺ θὰ δῆς τὰ γρεμνά ν' ἀνοίξουνε, θὰ 'ουργιάρῃ 'μέσα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. ('Απύρκανθ.) 'ουργιάρου δὰ λιοδάρι κ' ἐτρώα d' ἀρνιά αὐτόθ. 'Εκεῖνη τὴν ὥρα εὗρηκε τὸ παλιόπαιδο νὰ γιουργιάρῃ μέσα Γ. Ξενόπ., Κόσμος, 204. Φαντάσου χιλιάδες τρελλοὺς μουζικάντες ποὺ γιουργιάραν ἀπ' ἓνα τρελλοκομεῖο Σ. Μυριβήλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γι ο υ ρ ο υ ν τ ἄ ρ ω, γι ο υ ρ ο υ ν τ ἱ ζ ὼ, γι ο υ ρ ο υ σ τ ἱ ζ ὼ, μ ο υ ν τ ἄ ρ ω, ρ ο υ β ἄ σ σ ω, χ ὕ ν ο μ α ι. β) Μετβ., ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, ὥθῳ εἰς τὰ ἄκρα 'Αθῆν. Κρήτ. Κύθηρ. Πειρ. Τῆν.: Παρατέρα σεργιάρει ἄλλο ὀρτύκι ὁ σκύλλος του, πάει κοδά, ὑπολογίζει κατὰ ποῦ θὰ πεταχτῇ καὶ ποῦ πρέπει νὰ σταθῇ αὐτὸς καὶ καθὼς τὸ γιουργιάρῃ ὁ σκύλλος καὶ πετειέται τὸ ὀρτύκι, τ' ἀρπᾷ κι αὐτὸ μὲ τὴν ἀπόχῃ 'ς τὸν ἀέρα (σεργιάρει = ἐντοπίζει) Κύθηρ. Μωρὲ τὸν ἄγνωμο, γιουργιάρ' μένα, τὸ γαταχερνῶ (=δέρνω) Τῆν. Μὴ τὸ γιουργιάρῃς πολὺ τὸ σκοινί, θὰ σπάσῃ 'Αθῆν. || Φρ. Γιουργιάρεις πολὺ τὰ πράματα (ἐπὶ τῶν ὠθούντων εἰς τὰ ἄκρα ζήτημά τι ἢ κατὰστασιν) αὐτόθ. || 'Ἀσμ.

Νὰ κλαῖτ' ὀδρὸς τσι Καστρινοὺς κι ἀπόις τσι Χανιώτες εὐτὺς μᾶς ἐγιουργιάρανε σὰν ἦρθαν οἱ Λακκιῶτες (ἀπόις = ἔπειτα) Κρήτ.

γιούρντα ἢ, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Πιτσᾶ)—Λεξ. Δημητρ. γιούρντα Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Αρκαδ. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κόρινθ. Λάστ. Μανιάκ. 'Ολυμπ. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ. Φιγάλ. Χατζ. κ.ά.) γιούρντα Θεσσ. Πελοπν. ('Αναβρ. Μάν. Παλαιοχ.) γιούρντα Πελοπν. ('Αχαῖα Βαλτεσιν. Βούτσ. Βραχν. Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κλειτορ. Λάμπ. Μεγαλόπ. Μῆλ. κ.ά.) γιούρντα Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

γιούρντα Πελοπν. (Πάν.) γκιούρντα Πελοπν. ('Αχαῖα Λάμπ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. ὀ ρ τ ῖ ὀ = κάλυμμα. Βλ. Π. Φουρίκ. εἰς 'Αθηνᾶν 30 (1919) Λεξικογρ. 'Αρχ. 5, 212, σημ. 5.

Μάλλινος χειριδωτὸς ἢ καὶ ἀχειριδωτὸς ἐπενδύτης τῶν ἀγροτῶν καὶ ποιμένων, κυρίως δὲ τῶν γυναικῶν, συνήθως μύρου χρώματος, ἀνοικτὸς ἐμπρὸς καὶ κροσσωτὸς ἐσωτερικῶς, ὑφαινόμενος εἰς τὸν ἀργαλειὸν ἐνθ' ἄν.: Σηκώναμε τίς γιούρδες μας καὶ προγάγαμε τὰ πρόβατα Πελοπν. (Μανιάκ.) 'Εφό'ρειε μία γιούρντα μέχρι τὰ πόδια Πελοπν. (Μάν.) Φέρε μου τὴ γιούρντα, γιατί μαργώνω (=ριγῶ ἐκ τοῦ ψύχους) Πελοπν. ('Αχαῖα) 'Αν δὲν εἶχα τὴ γιούρντα μου, θὰ τρεμοτουρτούριζα αὐτόθ. Εἶχε ἀνάριχτα μιὰ νυφιάνικη γιούρντα Πελοπν. (Βερεστ.) Οἱ γιούρτες ἦταν μακριές με γαϊτάνια, σιρίτια, τσεπούλες 'ς τὰ πλάγια, ὑφαντές καὶ τσι ρίναμε 'ς τὴ νεροτριβὴ Πελοπν. (Λάμπ.) Βάλε τὴ γιούρντα σου καὶ κάνε τὰ γούστα σου Πελοπν. (Γορτυν.)

γιουρντάκι τό, ἐνιχ. γιουρνδάκι Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν. Λιγούρ. Μαντίν. Παππούλ. Στεμν. Χατζ. κ.ά.)

'Υποκορ. τοῦ οὗσ. γι ο ὑ ρ ν τ α ἢ γι ο υ ρ ν τ ῖ.

1) Μικρὸς μάλλινος χειριδωτὸς ἢ καὶ ἀχειριδωτὸς ἐπενδύτης ἐνθ' ἄν.: 'Ἀσμ.

Νὰ στρώσω τὸ γιουρντάκι μου νὰ γείρω, νὰ πλαγιάσω Πελοπν. (Λιγούρ.) 2) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται διαιροῦνται εἰς δύο ομάδας καὶ ἀφοῦ ρίψουν νόμισμα εἰς τὸν ἀέρα οἱ τῆς εὐνοηθείσης ομάδος ἱππεύουν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν τῆς ἐταίρας. 'Ο ἀρχηγὸς τῶν προνομιούχων κρατεῖ τεμάχιον ὑφάσματος (ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα) εἰς σχῆμα σφαίρας τὸ ὁποῖον ρίπτει εἰς ἄλλο παιδίον τῆς ομάδος του, αὐτὸ δὲ εἰς τὸ ἄλλο κ.ο.κ. 'Εὰν εἷς ἐκ τῶν παικτῶν ἀστοχήσῃ εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν σύλληψιν τῆς σφαίρας, ἡ ὁμάς του θεωρεῖται ὅτι ἔχασε καὶ οἱ ρόλοι ἐναλλάσσονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν.) Συνών. γ ε λ ε κ ἄ κ ι, μ α ν τ ῆ λ ἄ κ ι.

γιουρντί τό, Πελοπν. (Βερεστ. Βλαχοκερ. Γαργαλ. Δάρα 'Αρκαδ. Κοντογόν. Κοπαν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. Φιγάλ. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ. γιουρντί Μέγαρ. Πελοπν. ('Αργολ. Βλαχοκερ. Γαλατ. Κάμπος Λακων. Λάστ. Λιγούρ. Μάν. Μεσσήν. Παππούλ. Πιάν. Τριφυλ. Χατζ. κ.ά.) γιουρντί Θεσσ. Μῆλ. γιουρντί Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 329 Δημητρ. γιουρντί Πελοπν. (Μαντίν. Μεγαλόπ.) γιουρντὴ ἢ, Στερελλ. (Βοστιν. Δωρ.)

'Υποκορ. τοῦ οὗσ. γι ο ὑ ρ ν τ α. 'Ο τύπ. γι ο υ ρ δ ῖ καὶ εἰς Σομ.

Γι ο ὑ ρ ν τ α μύρου χρώματος διὰ τὰς ἡλικιωμένας γυναῖκας ἰδίως καὶ λευκοῦ διὰ τὰς νέας, με χρυσᾷ κεντήματα εἰς τὸ μέρος τοῦ στήθους ἐνίοτε ἐνθ' ἄν.: 'Ηρθε μὲ τὸ γιουρνδί της τυλικωμένη, γιατί εἶχε κρύο Πελοπν. (Μάν.) Πᾶρε καὶ τὸ γιουρνδί σου, γιατί κάνει κρύο Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Ποῦ πᾶς χωρὶς γιουρντί σήμερα, ποῦ παγώνουνε τὰ πουλλιά 'ς τὰ δέντρα, μὲρ' δόλια; Πελοπν. (Δάρα 'Αρκαδ.) Φόρεσε τὸ βελέσι της, τὸ φουστάνι, τὴ μπόλια καὶ τὸ γιουρντί καὶ πῆγε γιὰ ξύλα 'ς τὸ βουνὸ αὐτόθ. || 'Ἀσμ.

Βλάχα μ', βλάχα μ', τὸ γιουρνδί σου, | πῶς κοιμᾶσαι
μοναχὴ σου!

Πελοπν. ('Αργολ.)

— Γιωργῇ, κι ἂν μᾶς ἰδῇ κανεῖς, Γιωργῇ, τί θὰ μὲ κάμης;

— Φλόκο 'ς τὸ γιουρντί σὲ κάνω | καὶ 'ς τὴ βλάτη μου σὲ
βάνω

Πελοπν. (Μανιάκ.)

Νὰ φτειάσης μπόλια τοῦ γαμποῦ... καὶ γιουρντὶ τῆς πε-
θεράς σου,

Γειά σου, βλαχοπούλα μ', γειά σου
αὐτόθι. β) Χονδρὸν ὑφαντὸν γελέκον μαύρου χρώματος ἀνοι-
κτὸν εἰς τὸ στῆθος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

γιουρντοκαπότο τό, ἐνιχ. γιουρντοκάποτο Πελοπν.
(Βάλτ. Βερεστ. Μαργέλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γιουρουντὰ καὶ καπότο.

Μάλλινοσ ἐπενδύτης ἐνθ' ἀν.: Μωρ' Δεσποινιά, δὲ μοῦ
δίνεις τὸ ρασόχτενό σου νὰ βάλω ἀπάνον κάτι ρασικά νὰ
φκειάσω τίποτα γιουρντοκάποτα γιὰ τὸ χειμῶνα (ρασικά=
μάλλινα ὑφάσματα χονδρά) Βερεστ.

γιουρουνκάκι τό, Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰουρουνκάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιουρουντὰ κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Παιδίον ἀκατάστατον εἰς τὴν ἐμφάνισιν, ἀκάθαρτον ἐνθ'
ἀν.: Ἐκεῖνα δὲ παιδιά τῇ τά'χει καλὰ-καλὰ παρατημένα
κ' εἶναι σὰ Ἰουρουνκάκια (καλὰ-καλὰ = ἐντελῶς) Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

γιουρούκης ὁ, Δαρδαν. (Λάμψακ.) Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.)
Κῶς γιουρούκ'ς Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Προπ. (Πάνορμ.)
Σάμ. (Μαρθόκ. κ.ά.) γιουρούτ'ς Μ. Ἀσία (Κυδων.) γιου-
ρούκης Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) γιουρούκης Σύμ. γιουρούκος Ἄνδρ.
Ἰουρούκος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πληθ. γιουρούκηδες Σύμ. Ἰουρού-
κηδοὶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. γιουρούκα Θράκ. (Ἐπιβάτ.)
Κῶς Ἰουρούκα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιουρούκι τό, Ἡράκλ.
Καππ. (Ἀραβάν.) Πελοπν. (Βλαχοκερ. Γαργαλ. Οἶν. Φιγάλ.)
γιουρούκ' Προπ. (Μηχαν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y ü r ü k* = ὁ ταχύς, ὁ νομάς.

1) Τοῦρκος νομάς, ὁρεσίβιος τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας Δαρδαν. (Λάμψακ.) Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Καππ.
(Ἀραβάν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. κ.ά. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀ-
γροῖκος, ἄξεστος, ἀπειθάρχητος Ἄνδρ. Θράκ. (Ἐπιβάτ. κ.ά.)
Μ. Ἀσία (Κυδων.) Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (Θεσ-
σαλον.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βλαχοκερ. Γαργαλ. Οἶν.
Φιγάλ.) Προπ. (Πάνορμ.) Σάμ. (Μαρθόκ.) Σύμ. Χίος
(Βροντ.): *Μιλᾶς καὶ σύ, βρε γιουρούκη!* Κῶς *Ξέρ' ἢ γιου-
ρούτ'ς νὰ φάῃ χαβιάρ!* Κυδων. *Ἐφτοῦνοι οἱ Μαυρογιαν-
ναῖοι ζιοῦνε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον. Οὔτε νὰ μιλήσουν ξέρουν,*
οὔτε νὰ φερθοῦνε καταλαβαίνουν. Μπίτι γιουρούκια, ἀδερφέ
μου Βλαχοκερ. Ζοῦνε μακριὰ πὸ τὸ θεὸ φτοῦνα τὰ γιουρού-
κια Γαργαλ. Νὰ τὸ γιουρούκι Οἶν. Ποῦ τὸν ἡδρες, μωρή,
ἔουτον δὸγ-γιουρούκη-κ' ἐπῆρες τον δοῦ παιδακιοῦ (τῆς
τὸν ἔδωσες ὡς γαμβρὸν τῆς νεκρᾶς) Σύμ. β) Ἄνθρωπος ἀκα-
τάστατος, ἀκάθαρτος, ἀνοικοκύρευτος Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶναι βρώμικοι, Ἰουρούκηδοι οἱ καμένοι
κ' εὐτοὶ Ἀπύρανθ. Εἶναι Ἰουρούκα, ἀχτένιστη, βρώμικη
αὐτόθι. Ἀχτένιστη, γιουρούκαγ-γυρίζει Κῶς. 3) Ὑπερβο-
λικὰ μαῦρος Ἡράκλ.: Εἶναι γιουρούκι μέσ' ὅς τὸν ἥλιο.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γιουρούκης* Ἀθῆν.
Θεσσ. (Λάρ. Τίρναβ.) Μακεδ. (Βέρ. Ἐδεσσ. Θεσσαλον. Κα-
βάλλ. Καστορ. Φλόρ.) Μυτιλήν. Πελοπν. (Σκάλα Λακων.)
Γιουρούκος Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Κρέστεν.
Ξυλόκ. Πάτρ. Πύργ. Τρίπ.) Στερελλ. (Ἀταλ.) *Γιουρούκης*
Μῆλ. ὡς παρωνύμ., ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γιουρούκης* Κρήτ. (Ἀπο-
κόρ.) Μῆλ. *Γιουρούκας* Εὐβ. (Κάρυστ.) *Γιουρουνιά* (ἢ)
Κρήτ. (Κίσ.) *Γιουρούκι* (τὸ) Θήρ. (Οἶα) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ
τοὺς τύπ. *Γιουρούκας* καὶ *Γιούρουκας* Πάρ. *Γιουρούκ'* (τὸ)
Μακεδ. (Πελεκᾶν.)

γιουρούκιος ἐπίθ. Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ. κ.ά.) Κί-
μωλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιουρουντὰ καὶ ἰουρούκ'ς.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς γιουρουντὰ καὶ ἰου-
ρούκ'ς Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ.): *Ἐρκ'δαι οἱ λαναράδες καὶ*
φέρν'νε λανάρια γιουρούκ'κα Μέτρ. 2) Οὐδ. ὡς οὐσ. γιου-
ρούκ'κα = εἶδος σταφυλῶν πρῶμων μαύρου χρώματος συν-
ήθως ἀλλὰ καὶ λευκοῦ καὶ ροδίνου Κίμωλ. Μῆλ.

γιουρουντάρισμα τό, ἐνιχ. γιουρντάρισμα Εὐβ.
(Κάρυστ.) Τῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. γιουρουντάρω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ.
γιουρουντάρου.

Ἡ καταδιώξις, ἡ ἐφοδος, ἡ ἐξόρμησις ἐνθ' ἀν. Συγών.
γιουρουντάρισμα, γιουρουντάρισμα.

γιουρουντάρω Ἰων. (Μπουρνόβ.) γιουρντάρω Εὐβ.
(Κάρυστ.) γιουρντάρω Μῆλ. γιουρντάρου Τῆν. (Τριαντ. κ.ά.)
γιουρουντέρω Εὐβ. (Κουρ.) γιουρντέρω Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.
Ὀρ.) γιουρντέρω Κρήτ. (Σητ.) γιουρντάρω Κρήτ. (Σφακ.)
βουντέρω Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ τύπ. γιουρουντάρω τοῦ ρ. γιουρουντάρω
κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -άρω, -έρω, -έρνω.

Γιουρουντάρω 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: *Γιουρουν-*
ταρε πάνω του καὶ ἐν ἡμπορούσαμε νὰ τόνε ξεκολ-
λήσωμε Εὐβ. (Κουρ.) Γιουρουνταρε καὶ τὸν ἡρχίνησε ὅς τὰ
σφάλιαρα (= ραπίσματα) Ἰων. (Μπουρνόβ.) Γιουρντέρει
μέσ' ὅς τὰ οὐλα Εὐβ. (Ὀρ.) Ἐγιούρ'δαρε καὶ μοῦ τὰ
πῆρε οὐλα Κρήτ. (Σητ.) Ἀμέτε νὰ μοῦ φέρετε τὴ γοπελιά,
γιατὶ θὰ παίξω ἓνα βίττισμα καὶ θὰ γιουρντάρω μέσα ὅς τὸ
σπίτι νὰ τὴν ἀρπάξω νὰ τὴ σηκώσω ὅς τὴ ράχη μου Κρήτ.
(Σφακ.) Καὶ μετβ., διώκω, συλλαμβάνω κάποιον διὰ νὰ τὸν
δεῖρω Εὐβ. (Κουρ.) Τῆν. (Τριαντ.): Τοῦ ροῦ σ', θὰ σ' γιου-
ρντάρω! Τριαντ. Τόνε γιουρουντάρανε τρεῖς ἀθ-θρῶποι, λ-λέ-
πεις, εἰντα νὰ σοῦ κάμη! Κουρ.

γιουρουντίζω Χίος (Ἐγρηγόρ.) — Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ
ἀδέρφ., 418 καὶ Στὸν Ἰσκιό, 217 γιουρουντίζω Θήρ. Θράκ.
(Τσακίλ.) Ἰμβρ. Κρήτ. (Ἀγίος Βασίλ. κ.ά.) Κύθν. Νάξ.
(Γαλανᾶδ. Σαγκρ.) γιουρουντίζου Λέσβ. Μ. Ἀσία (Κυδων.)
γιουρουντίζω Σίφν. γιουρουντίζου Λέσβ. Ἰουρουντίζω Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) γιουρντίζω Κρήτ. Ἰουρντίζου Μακεδ. (Γιδ.) γι-
ουρντῶ Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Μακεδ. (Γαλάτιστ. Σταν.) Ἰουρν-
τῶ Μακεδ. (Σιάτ.) γιουρντίζω Βιθυν. (Κατιρλ.) γιουρντίζω
Θήρ. Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Ξηροκ.) γιουρντίζου Λῆμν.
(Πλάκ. κ.ά.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σαμοθρ. γιουρντίζω Βιθυν.
(Κατιρλ.) γιουρουντίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουρουντῶ Θεσσ.
(Μελιβ.) Κύπρ. Μακεδ. (Ἀρν. Καστορ. κ.ά.) γιουρουντῶ
Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Κρήτ. (Ζερβιαν. Μαλάκ. Μόδ. Μου-
στάκ. Περιβ. Ραμν. Ρέθυμν. Χαν. κ.ά.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)
γιουρντῶ Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Κρήτ. (Μουστάκ.) Σέριφ. γιου-
ουρντῶ Σαμοθρ. γιουρουντῶ Εὐβ. (Κουρ.) γιουρντῶ Θεσσ.
(Τρίκερ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀχαΐα Μεγαλόπ. κ.ά.) γιουρ-
ντῶ Εὐβ. (Αἰδηψ.) γιουρντῶ Εὐβ. (Αἰδηψ. Γαλτσ. Με-
τόχ. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ. Πορταρ. Τρίκερ. κ.ά.) Πελοπν. (Βε-
ρεστ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γιουρντῶ Ἀλόνν.
Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γιουρντῶ Εὐβ. (Γαλτσ.) γιουρν-
τῶ Πελοπν. (Βλαχοκερ. Λακεδ.) γιουρντῶ Εὐβ. (Ἀγία
Ἄνν. Ἀκρ. Μετόχ. Στρόπον.) Θεσσ. Λέσβ. Λῆμν. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Σουδεν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀ-

